

ADVENTNI KOLEDAR 2021

p. MIHA DREVENŠEK

misijonar veselja



Ne moreva,
da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala. Apd 4,20

HVALNICA STVARSTVA

ALI SONČNA PESEM



Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod,
tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov.
Tebi, najvišjemu, edinemu pristoji
in nihče ni vreden tebe imenovati.

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi,
posebno s soncem, velikim bratom,
ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari.

Tebe, Najvišji, odseva.

Hvaljen, moj Gospod,
v sestri luni in zvezdah;
ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene in lepe.

Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru in zraku,
v oblačnem in jasnem sploh vsakem vremenu,
s katerim ohranjaš svoje stvari.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi;
mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Hvaljen, moj Gospod, v našem bratu ognju,
v katerem nam noč razsvetljuješ;
lep je in vesel in krepak in močan.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri zemlji,
ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji,
in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem.

Hvaljen, moj Gospod, v onih,
ki zaradi tvoje ljubezni odpuščajo,
in prenašajo slabosti in trpljenje.
Blagor njim, ki ostanejo v miru,
zakaj ti, Najvišji, jih boš kronal.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju ne uide.

Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo v tvoji najsvetejši volji,
zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti žalega.

Hvalite in povečujte mojega Gospoda
in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.

sv. Frančšek

Dragi otroci, kaj najbolj pritegne ljudi, ko se srečajo s pravim kristjanom?

Rekli boste: njegova *ljubezen, vera, upanje, dobrota* ... Morda bo kdo rekel *pogum, sočutje* ... pa ne vem, kaj še vse.

Res je. Vse te lastnosti so pomemben sestavni del življenja vsakega kristjana. A tisto, kar ljudje najprej opazijo, je **VESELJE**, ki ga tak človek izžareva. Da, otroci, **VESELJE**.

Pa zakaj veselje?

Zato, ker veselje privlači. Vsi ljudje smo radi veseli, kajnega. *Jaz zase vem, da sem raje vesel kot pa, da bi bil žalosten.* 😞 – *Pa mislim, da nisem edini.*

A ni vsako veselje enako veselje. Pristno veselje privlači neizmerno bolj od kratkotrajnega površinskega veselja – kot je to običajno ob novoletnem ali pustnem rajanju. Pravo veselje namreč izvira iz globokega notranjega miru – iz osebnega srečanja z Jezusom Kristusom. To je, veselja nad našim odrešenjem in na ponovni združenosti z Bogom.

Veste, otroci, prav vsak izmed nas, pa naj bo star ali mlad, globoko, globoko v svoji notranjosti hrepeni po Bogu in večnemu življenju. Bog nas je ustvaril zase! A ker sta ga naša daljna prednika Adam in Eva tako zelo »pobiksala«, je na svet prišel greh. Greh, katerega posledica je tudi smrt, pa ni nič drugega kot oddaljitev od Boga.

A Bog ni pozabil na nas. Tako zelo nas ima rad, da nam je na božični večer poslal kar svojega Sina, Jezusa Kristusa, da bi popravil tisto, kar sta Adam in Eva zapravila. In to je, s svojo smrtjo in vstajenjem, storil več kot odlično.

Kaj torej, dragi otroci, pomeni `biti kristjan`?

`Biti kristjan` pomeni `biti **potopljen** v Kristusovo odrešenjsko delo, v Njegovo smrt in vstajenje – v Njegovo Veliko noč. In ta `**potop**` je **krst**. S krstom smo postali Kristusovi, s krstom smo kristjani, s krstom smo ODREŠENI. In to že na tem svetu, prav ta trenutek – in nato vso večnost. Pomislite otroci, kakšen neizmeren in nezaslužen privilegij imamo! Pa to moramo ponuditi tudi drugim!

Papež Frančišek je za letošnjo Misijonsko nedeljo v mesecu oktobru izbral geslo iz besed, ki sta jih izrekla Jezusova učenca Peter in Janez, ko sta se morala zagovarjati pred velikim zborom: **»Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala«** (Apd 4,20). Pa saj bi ju razneslo, če bi bila tiho 😊. Zato nista prav nič ubogala `pomembnih` judovskih duhovnikov, ki so jima prepovedali, da bi oznanjala Jezusa Kristusa in njegovo vstajenje od mrtvih. Polna IŽŽAREVAJOČEGA BOŽJEGA VESELJA sta jim pogumno odvrnila: **»Presodite, kaj je bolj pravično pred Bogom: poslušati vas ali Boga«** (Apd, 4,19b), nato pa še: **»Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala«** (Apd 4,20).



»Zato bedite in vsak čas molite, da bi zmogli ubežati vsemu temu, kar se bo zgodilo.« Lk 21,36

OH, KAKO NAS IMA JEZUS RAD!

sobota pred prvo adventno nedeljo ...

Podobno kot apostola Peter in Janez tudi mi ne moremo biti tiho. Zavedanje, da smo s krstom deležni popolnoma zastonske in nezaslužene milosti božjega odrešenja, nas ne more pustiti pri miru. Veselje nad ljubeznijo, ki nam jo je izkazal Jezus Kristus, ki je umrl za nas – pa tudi od mrtvih vstal! – mora izbruhniti iz nas.

Oh, kako nas ima Jezus rad!

In tega se je p. Miha Drevenšek, o katerem bo govoril letošnji Adventni koledar, zavedal iz vsega srca. Mihi zato ni bilo nič težko, tudi ko se je soočal z neštetimi problemi, ki so se zdeli nepremostljivi. Tudi samemu sebi se ni smilil. Bil je misijonar v Zambiji in se je pogumno boril za evangelij, resnico in preprostega zambijskega človeka. Vse, kar je delal, je delal iz ljubezni, ki je izvirala iz zavedanja, da ga je Bog že prej ljubil in da ga bo vedno ljubil. Njegov odgovor na božjo ljubezen je bila njegova ljubezen. Ljubezen je bila njegovo življenje. In ta ljubezen se je odražala v privlačnem izžarevajočem veselju. Miha je že samo s svojim izgledom pričeval in oznanjal evangelij. Bil je neizmerno srečen in vesel človek. Bil je pravi kristjan!

Dragi otroci, kristjanu pristoji, da je vesel. V življenju je sicer veliko težkih in žalostnih trenutkov, a resničnega veselja, ki izvira globoko v naši notranjosti nam ne morejo vzeti še tako hudi življenjski udarci. Bog je vedno, vedno z nami!

Tega veselja, želim, da bi se ob branju zgodbic o p. Mihi Drevenšku nalezli v letošnjem adventnem času. In da boste resnično veseli pričakali rojstvo našega Odrešenika Jezusa Kristusa, pa naj vam bo poleg Adventnega koledarja v pomoč še:

- **Sveto pismo** (preden prebereš zgodnico, najprej preberi evangelijski odlomek za tisti dan).
- **Adventni venček** – pripravi ga. Najlepše je, če ti pri tem pomaga kdo od domačih. Venček naj ima štiri svečke, kolikor je adventnih nedelj. Vsako nedeljo v adventu torej prižgi eno svečko več. Bliže, ko bomo Božiču, več svetlobe in ljubezni naj bo tudi v naših srcih.
- **Škatlica za darove za lačne otroke** (misijonski hranilnik) – zelo velik izraz ljubezni je, če se čemu odpoveš in to daruješ za tiste, ki trpijo pomanjkanje. Darovi, ki se bodo zbrali v tem hranilniku, bodo namenjeni za otroke v misijonskih deželah. Hranilnik boš našel na sredini tega Adventnega koledarja.
- **Zelena barvica ali flomaster** – vsakič, ko boš opravil nalogo, pobarvaj klobuk zeleno, ki kaže na to, da si opravil delo ljubezni. P. Miha je vedno nosil tak klobuk. Bil je njegov prepoznavni znak. Odražal je njegovo posebnost, samostojnost in samosvojega duha, ki je svobodo in uresničitev samega sebe našel v odgovoru na Božji klic.



Gospod, naredi me za orodje svojega miru.

1. adventni teden ...

Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen.

Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje.

Kjer je dvom, naj prinašam vero.

Kjer je obup, naj prinašam upanje.

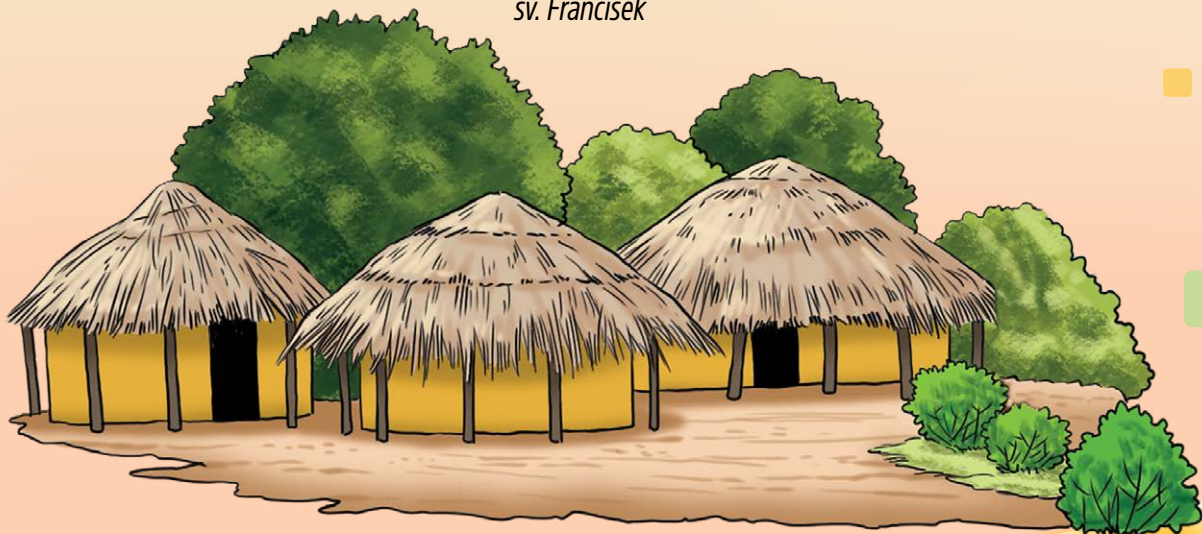
Kjer je tema, naj prinašam luč.

Kjer je žalost, naj prinašam veselje.

Gospod, naj se ne trudim,
da bi me drugi tolažili, ampak naj sam tolažim;
da bi me drugi razumeli, ampak naj sam razumem;
da bi me drugi ljubili, ampak naj sam ljubim.

Kajti ko dajemo, prejemamo;
ko odpuščamo, nam je odpuščeno;
in ko umiramo, dosežemo prerojenje,
prerojenje za vso večnost
v Kristusu, našem Gospodu. Amen.

sv. Frančišek



»Ko se bo to začelo dogajati, se vzravnavajte in vzdignite glave, kajti vaša odkupitev se približuje.« Lk 21,28

ŠIMIČEV FRANCI

1. adventni teden ...

Ja, kaj pa je zdaj to?! Kdo je ta Šimičev Franci? Kaj ne piše na naslovnici, da je ta koledar posvečen patru Mihu?

Veste, Franci in Miha sta ena in ista oseba. Zakaj in kako je Franci postal Miha, pa bomo izvedeli v nadaljevanju.

Miha, oziroma Franci, se je rodil kmalu po 2. svetovni vojni, 15. septembra 1946, v vasi Pobrežje v župniji sv. Vid v Vidmu pri Ptuju na Štajerskem, in sicer v hiši, kateri se je po domače reklo »Pri Šimičevih«.

Mali Franci, lahko bi mu rekli tudi Francišek, pa je bil en mali navihanček. Nič se ni maral učiti, ni maral hoditi v šolo in je zelo rad videl, če je njegove domače naloge napisala kar njegova starejša sestra Anica, ki je bila odlična učenka. A kljub temu, da je bil Franci zelo navihan, še ne pomeni, da je bil pobalinček. Daleč od tega! Samo učiti se mu ni dalo. Svojo sestro je imel namreč ZELO rad, pa tudi ona ga je imela ZELO rada, zato sta veliko časa preživela skupaj in se igrala. Bila sta nerazdružljiv par. In ker je Anica Franciju pisala naloge, je on namesto nje v zameno opravil marsikatero delo. Živel so namreč na kmetiji in na kmetiji dela nikoli ne zmanjka. A Franciju to ni bilo prav nič težko, saj je zelo rad delal na polju, rad je imel živali, pa naravo ... Vse, samo šole in učenja ne! Zagotovo se je v njegovi mladi in iskrivi glavi med drugim porajala tudi misel, da bo, ko bo odrasel, od očeta prevzel in vodil kmetijo.

A stvari se bodo zasukale zelo zelo drugače. Kako? To bomo, dragi otroci, izvedeli v naslednjih zgodbicah.

Najprej pa se bo Franci moral začeti učiti.

Naloga: Prižgi prvo svečko
na adventnem venčku.
Zmoli »Sveti angel« in
»Zdravamarijo«.
In daruj v hranilnik.



»Gospod, nisem vreden, da prideš pod mojo streho, ampak samo reci besedo in moj služabnik bo ozdravljen.« Mt 8,8

KO BOM VELIK, BOM PATER DANIJEL

1. adventni teden ...

Sestra Anica se, kljub temu da je Franciju pisala naloge, namesto njega vseeno ni mogla učiti. In to se je sčasoma odražalo tudi na njegovem šolskem uspehu. V šestem razredu osnovne šole je imel celo popravni izpit. To je pomenilo, da se je moral med poletnimi počitnicami učiti, medtem ko so se drugi otroci brezskrbno igrali. Pomislite otroci. Učiti se je moral! In to med počitnicami! ☹️

»Pa kakšen osel sem«, se je zamislil Franci. »Namesto da bi za časa šole bil vsaj pikico bolj priden in bi se vsaj malo več učil, moram zaradi svoje lenobe, sredi viška poletja, guliti te smotane knjige.«

Francija je tako končno srečala pamet. Popravni izpit, katerega je seveda opravil brez težav, mu je zelo zelo koristil. Od tega trenutka dalje je v šoli postajal vedno boljši in boljši.

Kaj pa bo postal? Že kot majhen otrok je večkrat izrazil željo: »Jaz se bom šel učiti za patra Danijela!« V patru Danijelu je namreč videl svojega vzornika. Pa še mogočen in lep pevski glas je imel.

Otroška leta so hitro minevala, nakar je proti koncu osnovne šole pater Danijel resno pristopil k Franciju in ga kar naravnost vprašal: »Franci, a bi šel ti za duhovnika?«

- Franci je zmedeno zajedljal: »Ja, vprašajte starše«.
- In pater Danijel je res šel vprašat njegove starše.
- Odgovorili so mu: »Pa naj gre, če ima veselje ...«
- In veste, Franci je res imel to veselje.

Naloga: Popravni izpit je Franciju omogočil, da se je še pravi čas spametoval in usmeril na pravo pot. Tudi ti bodi priden.

Lenoba se na dolgi rok nikoli, nikoli ne obnese.

Vedno se trudi pridno in sproti delati domače naloge in izpolnjevati ostale obveznosti.



»Tako sta pustila mreže in šla za njim.« Mt 4,20

VESELJE DO GLASBE

1. adventni teden ...

Franci je imel še eno veliko veselje. To je bilo veselje do glasbe, ki ga je spremljalo vse življenje. *Kaj ga ne bi imel, ko pa je bil njegov oče muzikant.* Oče je igral *brač*, doma pa so imeli še *bisernico* in *bugarijo*. Rekli boste: *‘To so pa res eni čudni inštrumenti’*. No, vsi ti trije inštrumenti so zelo podobni kitari, zato ne preseneča, da je bila kitara njegova zvesta spremljevalka vse življenje.

A na začetku ni bilo tako enostavno, saj je oče menil, da inštrumenti niso za otroke, in Franciju, kakor tudi Anici, ni dovolil igrati. A ker sta bila prebrisana, sta očetove inštrumente na skrivaj vzela v roke in pričela vaditi. In ko je oče enkrat slišal, kako sta lepo in celo dvoglasno zaigrala *Na planincih*, je, ne le popustil, ampak ju je kar sam začel učiti igranja.

Franci je glasbeno zelo hitro napredoval. Imel je izjemen posluš in zelo lep glas. Kmalu je postal član župnijskega otroškega pevskega zbora, s katerim je prepeval po bližnjih župnijah in razveseljeval ljudi. Čez dolga leta, ko je že postal pater Miha, je povedal, *»da so bili to začetki njegovega misijskega poslanstva, o katerem pa takrat seveda ni niti sanjal.* To pristno in široko otroško doživljanje veselja ob petju je bilo tisto nekaj ... neka velika sila, ki ga je gnala v njegovih odločitvah in pri njegovem delu ... Ta želja, da je hodil po svetu, igral in prepeval, je verjetno izhajala še iz tistih časov od ateka in otroškega zbora.«

Naloga: Franci je vedno poslušal in ubogal svoje starše. Ob prepovedi igranja na inštrumente, pa očeta ni poslušal, saj mu je glasba resnično veliko pomenila. Vse življenje ga je spremljala. Na lep način je dosegel, da je oče spremenil svoje mnenje. Zato - **VEDNO POSLUŠAJ SVOJE SRCE!**



»Množica se je čudila, ko je gledala, kako nemi govorijo, pohabljeni postajajo zdravi.« Mt 15, 31

SVETI FRANČIŠEK

1. adventni teden ...

Kot smo že slišali, se je Franci odločil, da bo postal duhovnik in bo, podobno kot pater Danijel, sledil poti svetega Frančiška. Kaj mu ne bi, saj imata res zelo podobni imeni. 😊

Kdo pa je sploh ta sveti Frančišek?

Sveti Frančišek je eden največjih svetnikov katoliške Cerkve, in sicer tako velik, da se je celo papež Frančišek, ki mu je sicer ime Jorge Mario Bergoglio, poimenoval po njem. Je zavetnik narave, živali, torej vsega tistega, kar je imel Franci tako zelo rad.

Sveti Frančišek se je rodil že daljnega leta 1182 v mestu Assisi v Italiji, torej pred več kot 800 leti. Njegov oče je bil bogat trgovec. Med nekim dolгим trgovskim potovanjem po Franciji, se mu je rodil sin Giovanni, kar po naše pomeni Janez. Ko se je vrnil domov, se je sinčka silno razveselil in ker je bila njegova žena – Giovannijeva mama – Francozinja, pa še pod vtisom potovanja po Franciji je bil, je svojemu sinčku rekel kar `moj mali Francozek` oz. na kratko Frančišek. Tako je Giovanni postal Frančišek.

Na začetku Frančišek ni živel prav nič sveto. Okrog sebe je rad zbiral fantovsko družbo in razmetaval očetovo bogastvo. Zaradi tega je bil med vrstniki zelo priljubljen. Frančišek si je zelo želel, da bi postal vitez. Viteško čast in slavo si je hotel pridobiti z junaštvi v vojnah, ki jih takrat ni manjkalo. A imel je skrivnostne sanje, ki so njegovo življenje čez noč obrnile na glavo. Zaradi teh sanj je imel nato takšno življenje, kakršnemu še sedaj želi slediti mnogo tistih, ki želijo živeti polno, uresničeno in resnično svobodno življenje. Ti se, v duhu globoke ponižnosti, imenujejo *Manjši bratje* oz. *Fratres minores*. In njihov član je postal tudi naš Franci.

Od tega trenutka dalje se bo življenje našega Francija tesno prepletalo z življenjem, ki ga je živel sveti Frančišek.



Naloga: Papež Frančišek
 spodbuja k skrbi za naravo.
 Ljudje nismo gospodarji narave,
 ampak samo njeni skrbniki.
 Bog nam jo je dal v oskrbo.
 Zato se vedno lepo obnašaj
 do narave in živalic!
 Na vrt postavi ptičjo hišico
 in nasuj ptičkom hrane.



»Vsak, ki posluša te moje besede in jih uresničuje, je podoben preudarnemu možu.« Mt 15, 24

FRATRES MINORES: MINORITI, FRANČIŠKANI, KAPUCINI (in kapučino)

1. adventni teden ...

V včerajšnji zgodbi smo izvedeli, da se je Franci odločil, da bo tako kot mnogi, ki se imenujejo **Manjši bratje** oz. po latinsko **Fratres minores**, sledil poti svetega Frančiška. Nekateri **Manjši bratje** so tudi prevzeli ime »manjši« oz. »minores« in se jim zato reče kar **minoriti**.

V župniji svetega Vida, v katero je spadal tudi naš Franci, stoji minoritski samostan. Franci je bil tako že od malih nog v stalnem v stiku s temi redovniki, predvsem pa s patrom Danijelom, ki je bil najbolj zaslužen, da se jim je Franci pridružil. Minoriti med drugim upravljajo tudi bližnje in najpomembnejše romarsko središče na Štajerskem in sicer Ptujsko goro, ki se po pomembnosti primerja z Brezji na Gorenjskem in Sveto Goro nad Novo Gorico na Primorskem. Prav vsa tri svetišča upravljajo Frančiškovi Manjši bratje. Ti Manjši bratje pa se delijo na tri skupine.

- Eni so, kot smo že izvedeli, **minoriti**,
- drugi so preprosto **frančiškani**, ti upravljajo svetišči na Brezjah in na Sveti Gori,
- tretji pa so **kapucini**.

Zakaj se zadnjim reče kapucini? Čisto preprosto – ker imajo velike kapuce. Vse tri veje Manjših bratov imajo podobna redovna oblačila s kapucami, le da imajo kapucini malo večje kapuce, s katerimi si lahko pokrijejo glavo. Tem redovnim oblačilom se reče tudi **habit**.

Pa še ena zanimivost: Po kapucinih se tudi imenuje slavna italijanska kava – **kapučino**, ki jo vaši starši verjetno zelo radi pijejo. Kapucini so bili tisti, ki so »pogrunтали« to kavo, z mlečno penico, za katero bi lahko rekli, da je kot neke vrste »kapuca na kavi«. Pa še barva njihovih rjavih redovnih oblačil je podobna barvi kapučina. 😊

Naloga: Predlagaj staršem, da bi v naslednjem letu poromali na eno od omenjenih romarskih poti. Vsa tri romarska svetišča so posvečena Božji Materi Mariji, ki je naša vsemogočna priprošnjica pri Bogu. Prav je, da se zato vedno priporočamo v Marijino priprošnjo in varstvo. Bog namreč Marijini priprošnji vedno ugodí. Franci je bil vse življenje velik častilec Marije. Pa pomagaj staršem skuhati kavo, čaj ali kakav. Pa kamilica bo tudi v redu 😊.



„Tedad se je dotaknil njihovih oči in rekel: »Zgodi se vama po vajini veri!« In oči so se jima odprle.“ Mt 9,29-30

ZAGREB IN CRES

1. adventni teden ...

Franci, kateremu bi sedaj že lahko rekli Franc, je končal osnovno šolo in šel v **semenišče v Zagreb**, kjer je bilo kar 30 bogoslovcev in prav toliko patrov. A tu ni bilo narave in njemu tako ljubih živalic. Veliko so molili, Franci pa se je moral učiti še bolj kot v osnovni šoli. A kakor smo že izvedeli, učenje in Franci nikoli nista bila najboljša prijatelja. Med učenjem je raje kar zadremal in ker se je tudi malo zredil, so ga začeli klicati *Bunce*k.

Šolski uspeh seveda ni bil najboljši in grozilo je, da bo zaradi negativnih ocen moral zapustiti seme-nišče. Tega pa se je Franci zelo ustrašil. Hitro se je prebudil iz zimskega spanja in med učenjem ni nič več dremal. S pozitivnimi ocenami je uspešno zaključil prvi letnik gimnazije ter izpolnil pogoje za noviciat.

Noviciat za minorite pa je takrat potekal na **otoku Cres** v samostanu sv. Franeta, oz. kot bi rekli po naše, v samostanu svetega Frančiška.

Kaj pa sploh je to noviciat?

Mogoče bi si kdo mislil, da je noviciat obdobje enoletnih počitnic, saj je to obdobje bolj umirjenega življenja. V tem času namreč novici ne hodijo v šolo in se ne trudijo za dober šolski rezultat. V Francijevem primeru pa je potekal še na otoku Cres, ki je poznan kot lepa dopustniška destinacija številnih turistov.

A noviciat s počitnicami nima nič skupnega. V tem času se novici seznanjajo z redovnim življenjem ter spoznavajo, ali je pot redovništva zanje primerna življenjska pot ali ne. To je leto preizkušnje, neke vrste preizkusna doba pred polnim vstopom v red. In to obdobje zna biti tudi precej zahtevno.

Naloga: *Včeraj smo slišali, da je Marija naša vsemogočna priprošnjica pri Bogu.*

Zmoli zato eno »Zdravamarijo« z željo, da te bo Marija vedno vodila po pravi poti. Pa daruj v hranilnik.



»Ko pa je zagledal množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene.« Mt 9,36

FRANCI POSTANE MIHA

1. adventni teden ...

V poglobljenem spoznavanju redovniškega življenja v času noviciata na Cresu se je v Francijevem življenju nekaj resnično spremenilo. To obdobje je bilo zanj prelomno. Kaj se je v njem v resnici dogajalo, pa vesta samo on in Vsemogočni Bog. O tem lahko samo slutimo iz ene od njegovih izjav, ki se glasi: *»Tisto leto je bilo zame eno leto, ko se mi je življenje nekako odprlo. Takrat sem začel dosti bolj resno gledati na življenje, tudi na redovni poklic in na vse skupaj. To je bilo leto moje duhovne rasti, duhovnega preobrata – videl sem in spoznal, zdaj pa je treba zgrabiti!«*

Od tega trenutka dalje za Francija ni bilo več poti nazaj. Postal je nov človek. To je želel pokazati tudi navzven in sicer je to storil tako, da je svoje krstno ime Franc spremenil v redovniško ime Mihael. Seveda ga nihče nikoli ni klical Mihael, ampak so mu vsi na kratko rekli kar Miha. Kakor nadangel Mihael, po katerem je prevzel ime, je postal pravi božji bojevnik.

Kaj pa pomeni biti božji bojevnik?

Res je, da je kmalu po zaključku noviciata dopolnil 18 let in so ga jugoslovanske oblasti vpoklicale na služenje vojaškega roka. A božji bojevnik ne pomeni biti bojevnik s puško in bombo v roki. Veste, otroci, takratna jugoslovanska komunistična oblast ni bila ravno v najboljših odnosih s Cerkvijo in ni bila najbolj navdušena nad tem, da so se fantje odločali za duhovniški poklic. Takoj, ko je postal polnoleten, so ga vpoklicali v vojsko v oddaljeno Makedonijo, upajoč, da si bo v tem času premislil. Poslali so ga v Kičevo, ki je bila kasarna »popova i lopova«, malo kasneje pa še v še bolj oddaljeno Bitolo.

A kot smo že povedali, za Francija – o, se opravičujem – za Miha, poti nazaj ni več bilo. Po odsluženem vojaškem roku se je vrnil v šolske klopi in bil skladno s svojo notranjo preobrazbo, med najboljšimi dijaki v razredu.

A ni zanimivo, dragi otroci, kaj naredi božja milost iz človeka? Iz najslabšega učenca je kar naenkrat postal najboljši.

Naloga: Pozanimaj se, kaj pomeni kasarna »popova i lopova«. Pa k Mariji zmolj eno Zdravamarijo, da boš tudi ti razločil in izbral poslanstvo, h kateremu te kliče Bog. Nekaj pa je gotovo – vsi moramo biti božji bojevniki.



»Prehodil je vso jordansko pokrajino in oznanjal krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov.« Lk 3,3

SVETI NADANGEL MIHAEL

2. adventni teden ..

Kdo je ta nadangel Mihael, po katerem naj bi si Franci izbral svoje novo ime? Pa kaj angeli in nadangeli sploh so?

Beseda **angel** izvira iz grščine in pomeni odposlanec, kurir, sel. Angeli so torej duhovna bitja, ki jih Bog pošilja, da opravijo nalogo, ki jim jo je zaupal. Vsi vemo, da ima prav vsak izmed nas svojega angela varuha. Dobri Bog nam ga je dodelil, da nas varuje. A niso vsi angeli samo »angeli varuhi«. Angelov je veliko, prav tako imajo tudi zelo različne naloge.

Nadangeli pa so božji poslanca s posebnimi nalogami. V Svetem pismu so predstavljeni trije nadangeli in sicer **Mihael**, **Gabriel** in **Rafael**. Najvišji med vsemi je Mihael, ki je tudi poglavar nebeške vojske. Je tisti, ki je v boju s hudičem in njegovimi hudobnimi duhovi dosegel sijajno zmago, zato k njemu tudi molimo molitev, ki jo je uvedel papež Leon XIII. leta 1884.

***Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju,
bodi nam v pomoč zoper zlobnost in zalezovanje hudobnega duha.***

Ukroti naj ga vsemogočni Bog, ponižno zato prosimo.

***In ti vodnik nebeške vojske, satana in druge hudobne duhove,
ki hodijo po svetu v pogubo duš, z Božjo pomočjo v pekel pahni.***

Amen.



Ne vemo, kaj je resnično botrovalo temu, da je naš Franci – sedaj že brat Miha – spremenil svoje ime. Nekaj pa je gotovo. Odslej se je v življenju boril in premagoval številne težave, s katerimi se je soočal, podobno kot se je proti hudim duhovom boril in zmagoval nadangel Mihael.

Kako se je boril, pa bomo videli v nadaljevanju.

Naloga: Velikokrat zmoli gornjo molitev! V časih, v katerih živimo, nam bo prišla zelo prav. Prižgi drugo svečko na adventnem venčku.



»In Gospodova moč je bila, da je ozdravljaj.« Lk 5, 17

NOVOMAŠNIK

2. adventni teden ...

Miha je bil posvečen v duhovnika 2. julija 1972 v nadžupnijski cerkvi svetega Jurija na Ptuj. Miha je tako postal »pater Miha«, na kratko *p. Miha*. To so bili zlati časi slovenskih minoritov, saj je takratni škof Držečnik poleg Miha v duhovniški stan posvetil še štiri druge minoritske redovnike. Tudi sveti Frančišek, ki sicer ni nikoli postal duhovnik, je imel svojo prvo pridigo v cerkvi sv. Jurija, v njej je bil tudi pokopan.

Pa smo spet pri enem bojevniku, in sicer svetem Juriju. Sveti Jurij je bil svetnik, ki je živel v začetnem obdobju krščanstva, ko so kristjane hudo preganjali. Bil je vojak v službi rimskega cesarja Dioklecijana in je zato, ker se ni hotel odpovedati svoji veri, umrl mučeniške smrti. Največkrat je upodobljen kot močan mlad mož v viteški opravi na belem konju, ki s sulico prebada zmaja, ki simbolizira hudiča.

Tudi sv. Jurij je, podobno kot nadangel Mihael, zmagovalec v boju proti hudobnemu duhu. Vendar je za razliko od nadangela Mihaela sv. Jurij umrl.

»Kako je torej zmagal, če pa je umrl?«, bi se morebiti kdo vprašal.

Veste, otroci, smrt mučenca za vero ne pomeni poraz, temveč ravno nasprotno. Je dokaz, da je bil **pričevalec**, da je ostal zvest svoji veri, katero je v polnosti izpričal s svojo smrtjo. Angeli in nadangeli namreč ne morejo umreti. Ljudje pa bomo prav vsi enkrat umrli. A naša zemeljska smrt ni večna smrt, temveč je samo prehod v večno življenje. Sv. Jurij je torej

zmagal v boju, ki je bil predvsem boj s samim seboj in skušnjava, da bi se zaradi muk trpljenja odpovedal veri. Žal je za to plačal najvišjo ceno.

Najbolj znana je legenda, kako je rešil kraljevo hčer pred zmajem, ki je ustrahoval vso deželo. Napadel ga je s sulico, ga ranil in obljubil, da ga bo ubil, če se bodo dali vsi krstiti. Ko ga je usmrtil, se je dalo krstiti kakih petnajst tisoč ljudi. (svetniki.org)

Zelo resnična je trditev, da je »*kri mučencev – seme novih kristjanov*«.

Zanimivost: Ali veste, da se država Gruzija, ki se nahaja na Kavkazu med Rusijo in Turčijo, imenuje po sv. Juriju? Gruziji se namreč po angleško reče Georgia. George pa po naše pomeni Jurij.

Sv. Jurij je zavetnik Anglije in številnih mest, med drugim tudi Ljubljane, Ptuja in Pirana.

Naloga: Danes je sveti Miklavž. Bodi tudi ti kot sveti Miklavž. Obdaruj bližnje s kakšno malenkostjo. Če kaj podariš resnično iz srca, pa četudi še tako majhno stvar, je to več vredno kot drago darilo, ki ga daš s »stisnjenimi zobmi«.



»Tako tudi ni volja vašega Očeta, ki je v nebesih, da bi se pogubil kateri od teh malih.« Mt 18, 14

MINORES – veselje, širina in odprtost

2. adventni teden ...

Kako pa se je bojeval p. Miha?

Glavna lastnost, ki označuje pravega kristjana in dobrega borca za vero, je VESELJE. Če je kristjan ves čas samo žalosten, pomeni, da ni dober kristjan. *Kdo pa ima rad tistega, ki se ves čas kislo drži. Saj veste, kaj pravi naša pesem: »Kdor pa kislo se drži, ta za našo družbo ni«.*



In p. Miha je veselje najbolj širil preko glasbe. Skupaj z nekaterimi sobratji je že tri leta pred posvetitvijo v duhovnika ustanovil glasbeno skupino Minores. Miha je bil glavni vokalist – po domače pevec – igral pa je tudi solo kitaro. Njegovo orožje je bila kitara, pa lep glas in nalezljiv nasmešek.

Igrali so po župnijah po Sloveniji in celi Evropi. Razveseljevali in navduševali so ljudi, predvsem pa mlade, ki so dobesedno noreli za njimi. To so bili časi hipijev, tako imenovanih 'mavričnih ljudi', in upora proti avtoritetam. Mladi so takrat poslušali Beatles-e in Rolling Stones-e, v cerkvi pa Minores-e, ki so na izviren način prepevali o Bogu, odpustčanju, ljubezni, nebeški materi Mariji, domači hiši ...

A Minores-i niso bili vseh takratnim zategnjenim jugoslovanskim oblastem, ker so preveč polnili cerkve. Na njihove koncerte so namreč hodili tudi tisti, ki niso bili verni. In to je oblast še posebej motilo. Miha se je zaradi tega večkrat moral zagovarjati tudi pred policijo.

Po drugi strani pa niso bili vseh niti zategnjenim ljudem iz cerkvenih krogov, češ da rušijo ustaljeno tradicionalno cerkveno petje in da uvajajo novotarije. V cerkveno glasbo so namreč uvajali bobne, bas kitare ... in so za svoj čas bili prav revolucionarni. A mladi so drveli za njimi, Minores-i pa so polnili cerkve. Miha je rekel: *»Mladina je dobesedno norela za nami! Bili smo drugačni, bili smo alternativa in to navdušenje nas je gnalo naprej«.*

To so bili zametki njegovega misijonskega poslanstva, s katerim je pričel kar tu, v domači Sloveniji.

Naloga: Ugotovi, zakaj so si člani skupine Minores dali tako ime. Pa malo se v družini pogovorite, zakaj biti kristjan pomeni biti vesel. In daruj kaj malega v hranilnik.



Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu«. Lk 1,30

MISIJONAR – GLAS RAHLEGA ŠEPETA

2. adventni teden ...

Minoresi so postali tako popularni, da so s strani slovenskih izseljencev dobili celo vabilo za trimesečno turnejo po ogromni Avstraliji, ki se nahaja na čisto drugem koncu sveta. Mnogi so bili mnenja, da je ta turneja »prevelik zalogaj«. Vsem pomislekom in dvomom navkljub, pa so se Minoresi pogumno odpravili na pot. In na koncu se je turneja izkazala za izredno velik uspeh. Bila je pravo »misijonsko potovanje«. Ogromno so koncertirali, snemali in z glasbo oznanjali Jezusa po vsej državi. Bili so prave zvezde.

A pri vsem pestrem in bučnem dogajanju, ki je spremljalo glasbeno turnejo, je Miha nenadoma doživel nekaj izjemnega. Lahko bi rekli, da je zaslišal »glas rahlega šepeta«. Ta glas mu je nežno, a jasno velel - POJDI V MISIJONE. To se mu je pripetilo v mestu Adelaide, na enem od mnogih koncertov, ko se je ob vsesplošnem žuriranju in plesanju oder na sredini kar vdrl. *To so ga pa res morali težko žurati, kajnega?* 😊 - Človek res ne bi pričakoval, da bo sredi takšnega direndaja p. Miha doživel nekaj tako posebnega in na takšen način.

Kaj pa je bil ta »glas rahlega šepeta«?

Lahko bi rekli, da je bil neke vrste *Božji dotik*. Podoben šepet je verjetno zaslišal že starozavezni prerok Elija, ko je sredi divjanja viharja, potresa in ognja zaznal Gospoda šele v nežnem glasu rahlega šepeta.

Kaj je potem storil Elija?

V Svetem pismu piše: »Ko je Elija to slišal, si je s plaščem zagnil obraz, šel ven in obstal pri vhodu v votlino in glej, nagovoril ga je glas ...« (1 Kr 19,13). Podobno si je tudi pater Miha »zagnil obraz«.

S čim si je p. Miha zagnil obraz? Je mar nosil plašč sredi tople Avstralije?

Ne, dragi otroci. V resnici si ni zagnil obraza. Da si je »zagnil obraz« pomeni, da o tem ni povedal nikomur, niti svojim domačim. Vse je zadržal zase. To, kar je takrat p. Miha doživel, je bilo neizmerno zaupno srečanje z Bogom.

Tem doživetjem, dragi otroci, pravimo *mistična izkustva*. To so zaupna intimna srečanja z Bogom, ki so tako močna, da jih nobena beseda ne more razložiti. Skoraj vsak človek v svojem življenju doživi vsaj kakšno mistično izkustvo. Nekateri, sicer zelo redki, pa to doživljajo bolj pogosto. Tem ljudem pravimo mistiki. In kar je pri mistikih najbolj zanimivo je to, da o svojih izkušnjah sploh ne morejo govoriti. Tega, kar doživljajo, enostavno ne morejo razložiti z besedami. Pa ne, da ne bi hoteli. Naše besede, naša govorica je enostavno preslabo orodje, da bi lahko razložila bogastvo Božjega dotika, tega osebnega srečanja z Bogom. Mistiki zato v glavnem molčijo. Pozneje je Miha velikokrat ponovil: »Ne znam razložiti, kaj se je takrat tam na tistem odru zgodilo, vem le, da sem od takrat mislil le še na to, kako bom šel v misijone«.

Naloga: Preberi v starozavezni Prvi knjigi kraljev, v 19. poglavju, odlomek od 8. pa do vključno 16. vrstice. Na kratko to napišemo (1 Kr 19,8-16).



»Vsi preroki in postava so prerokovali do Janeza. On pa je, če hočete to sprejeti, Elija, ki mora priti.« Mt 11, 13-14

RAZKRITJE

2. adventni teden ...

Po vrnitvi s turneje po Avstraliji je p. Miha predstojnikom napisal prošnjo za odhod v misijone, ki je bila pozitivno rešena in vse se je začelo odvijati z vrtoglavo hitrostjo.

A preden misijonarji odidejo v misijone, prejmejo na posebni slovesnosti misijonski križ. Ta slovesnost je za p. Miha potekala 24. avgusta leta 1975, in sicer na Rakovniku v Ljubljani.

O slovesnosti podelitve misijonskega križa so pisali tudi v katoliškem tedniku Družina. Novica o odhodu p. Miha v misijone se je zato bliskovito razširila po vseh cerkvenih logih. Zlasti so bili nad Mihovim odhodom presenečeni njegovi sovaščani, ki so takoj, ko so to izvedeli, pristopili do njegovih staršev in jima prigovarjali: *»Ja, kaj pa je vašem Mihi? Kaj je tako nor, ja, kam to gre ... kaj ste ga tako daleč pustili, saj tam nima kaj delati ... kam to vaš gre ...«*

Starša pa sta samo debelo gledala in se jima niti sanjalo ni, o čem blebetajo. O tem, da njun sin odhaja v misijone, nista imela najmanjšega pojma! Kako sta morala biti šele onadva presenečena, ko sta to izvedela – in to od svojih sovaščanov?!

Ja, p. Miha je bil res en falot. Staršem ni prav nič povedal. Še na slovesnost podelitve misijonskega križa ju ni povabil.

Mogoče bi kdo pomislil: *»Ali je kuhal kakšno zamero do njiju?«*

Ah, kje pa. Samo ni hotel, da bi mu prigovarjala in ga ne bi z jokom ter starševsko skrbjo poskušala odvrniti od njegove namere. Pretirana starševska skrb ni nujno najboljša stvar, saj lahko otrokom predstavlja veliko oviro pri njihovem odhodu na samostojno pot.

In prav možno je, da se je p. Miha tega zavedal. Zato se mu je zdelo najboljšo, da jima o svoji odločitvi nič ne pove.

»Saj bosta tako ali drugače izvedela,« si je mislil. – In sta res.

Ja, ta Miha pa je bil res frajer! 😎



Naloga: Bog nas hoče takšne, kakršni smo. Takšne nas je namreč ustvaril! Noče, da bi posnemali ali kopirali koga drugega. Hoče, da smo originali. Zato se ne trudite biti kot npr. filmske zvezde ali barbike. Po p. Mihi se zgledujte v tem, da je ubral SVOJO pot – pot, ki mu jo je namenil Bog.



»Podoben je otrokom, ki sedijo po trgih in kličejo drugim: »Piskali smo vam, pa niste plesali.« Mt 11, 16-17

ZELENI KLOBUČEK IN ZELENI HABIT

2. adventni teden ...

Preden je p. Miha šel v misijone, je od mnogih ljudi prejel številna darila. A od vseh daril mu je najbolj prav prišel preprost zelen klobuček. Podarila sta mu ga zakonca Jana in Štefan iz Sostrega v Ljubljani, kjer je bil p. Miha takrat za kaplana. Ta zelen klobuček je postal Mihov prepoznavni znak. In kamorkoli je p. Miha šel, ga je na glavi vedno spremljal zelen klobuček.

Zakaj je imel p. Miha tako rad ta klobuček?

Tega ne vemo prav točno. Prav možno je, da temu botruje več vzrokov:

1. Miha je že kot otrok imel rad na glavi klobuk z zataknjenim petelinjim peresom, ki ga je nosil tudi pri kmečkih opravilih. Pomenil je simbol fantovske – moške drže. Lahko bi rekli, da je bil to neke vrste simbol samostojnosti in svobodnega duha. Tega pa Mihu resnično ni manjkalo.

2. Mogoče ga je nosil zaradi tega, da bi prekril plešo, ki se mu je pričela delati na sredini glave. Zelo verjetno je, da s plešo nikoli nista bila najboljša prijatelja. 😊 Sta pa zato bila toliko večja prijatelja z zelenim klobučkom.

3. Bila je del njegovega habita. *Kaj je že to habit?*

V eni od prejšnjih zgodb smo slišali, da imajo minoriti, katerim je pripadal tudi p. Miha, svoje posebno redovno oblačilo. Reče se mu *habit*. Ta minoritski habit je zelo vpadljivo dolgo oblačilo črne ali sive barve z vrvico okoli pasu. Izvira še iz časa sv. Frančiška, ko se je ta odločil, da bo zapustil vse bogastvo in pričel živeti ubožno življenje. Hotel se je namreč približati preprostim in ubogim ljudem, v katerih je videl Jezusa. To pa je storil ne zgolj s tem, da si je nadel preprosto oblačilo s kapuco in vrvico (tako imenovano *kuto*), kakršno so takrat nosili reveži, ampak je postal kar eden izmed njih. Postal je berač.

Podobno kot sv. Frančišek, pa se je tudi

p. Miha popolnoma poistovetil s preprostim in ubogim zambijskim človekom. Pravijo, da je postal **»črnc v beli koži«**. V pristnem Frančiškovem duhu je zato iznašel kar svoj *habit*. To je bila obleka preprostega zambijskega človeka in sicer živobarvna tunika, ki je segala preko pasu, pa preproste hlače iz džinsa, na nogah iznošeni sandali. Na glavi pa seveda nepogrešljiv zelen klobuček.

Naloga: Kaj menite, otroci, katera od teh treh možnosti je najbolj verjetna? Pa zmoli eno »Zdravamarijo« in »Sveti Angel« za preproste ljudi v misijonih.



»Tako bo tudi Sin človekov trpel od njih.« Mt 17, 12

MIHA GRE V MISIJONE

2. adventni teden ...

P. Miha gre v misijone in sicer v Afriko. A preden se je odpravil, je moral za kratek čas na pripravljalni tečaj v Anglijo, kjer se je učil angleščine. Tako je moral ponovno sestri v šolske klopi in se učiti 😞.

A *kar se mora, ni težko* in že naslednje leto je 29. januarja 1977, obogaten z angleščino in teoretičnim poznavanjem misijonstva, prvič stopil na afriška tla. Prispel je v oddaljeno Zambijo, ki se nahaja v južnem delu Afrike, velika pa je za kar 37 Slovenij. Poleg angleščine zambijska vlada za uradne priznava še 7 regionalnih jezikov, vsega skupaj pa naj bi govorili več kot 72 avtohtonih jezikov! Pa to ni še nič! V državi Kongo, ki se nahaja severno od Zambije, govorijo kar 270 jezikov.

»Oj, joj, joj, joj, joj«, si je mislil Miha. »Pa to je pravi Babilon – prava zmešnjava jezikov.«

Uganite torej otroci, kaj je moral ponovno početi naš p. Miha. Prav imate – učiti se je moral 😞! Kaj pa mu je drugega preostalo! Miha se je moral naučiti še jezik *bemba*, katerega govori več kot polovica Zambijcev.

Seveda se ga ni mogel kar naenkrat naučiti in je na začetku marsikaj tudi narobe povedal. Enkrat je v nabito polni restavraciji namesto *juhe*, glasno naročil kar *belega človeka* 😊. Obe besedi sta si namreč zelo podobni.

Pravijo, da so ljudje ob njegovem naročilu umirali od smeha. Pomislite – v restavraciji sami črnci, sredi med njimi pa p. Miha kot edini belec – pa še ta si je za predjed zaželel *belca*. No, saj je res, da so v preteklosti kdaj pa kdaj pohrustali tudi kakšnega belega človeka, a *belca* v njihovih restavracijah pa vseeno ni bilo mogoče naročiti.



Naloga: Pridno se učil. Miha se ni maral učiti, a mu je naučeno znanje vedno prav prišlo. Ni se samo učil, ampak se je tisto, kar se je učil, tudi na-učil. Pa pozanimaj se, kaj se je zgodilo v pradedni, ko so poskušali zgraditi babilonski stolp.



»Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene, in kdor ima živež, naj stori enako.« Lk 3,11

KLASIČNI MISIJONAR

3. adventni teden ...

Kaj pomeni biti klasični misijonar?

To, dragi otroci, je nekaj, kar skorajda ne obstaja več. Verjetno se nam pod podobo klasičnega misijonarja pred očmi zarišejo romantične podobe pogumnih pustolovcev, ki so šli v divjino oznanjat Jezusa na pol divjim ljudem, tudi ljudožercem, ki belega človeka sploh še nikoli niso videli. Pa podobe divjih zveri, levov, tigrov, kač, krokodilov, goril ... Skratka vsega strašljivega z velikimi gobci in ogromnimi zobmi, pa tudi komarjev, ki prinašajo malarijo, za katero bi p. Miha kmalu po prihodu v Zambijo skorajda umrl.

Po začetnem dvoletnem uvajanju pošljejo p. Miha v njegovo prvo samostojno misijonsko postajo **Chifubu** v predmestju mesta Ndola na severu Zambije, blizu meje s Kongom. *Ha, prvo, na kar pomislim, ko slišim Kongo, je velika gorila King Kong. Pa tudi Chifubu v jeziku domačinov pomeni `velik povodni konj` – spet strašljive živali z velikimi zobmi.* 😊

A razmere, s katerimi se je soočal naš p. Miha, seveda niso bile takšne, da bi jih lahko primerjali z razmerami, s katerimi so se soočali misijonarji pred več kot 100 leti. Ljudje v Chifubuju so bili že dolgo časa seznanjeni z belim človekom, tudi za krščanstvo so že slišali, niso pa imeli nobene cerkve. P. Miha je zato moral `orati ledino`, kar pomeni, da je moral začeti iz nič. Zato pravimo, da je bil tudi Miha »klasični misijonar« – vsaj v času, ko je bil v Chifubuju. In v Chifubuju se je počutil odlično. Večkrat je rekel, da je bila to njegova »prva misijonska ljubezen, ki se je za vedno globoko vtisnila v njegovo življenje«.

Najprej se je lotil gradnje cerkve, ljudje pa so navdušeno pomagali. Vse so delali s pesmijo in plesom, notranjost cerkve, oltarje, svete podobe in drugo opremo pa so domači umetniki opremili na zambijski način.

Leta 1983 je bila cerkev končana, blagoslovil jo je domači škof in vsi so bili prepričani, da je p. Miha zgradil najlepšo cerkev v Zambiji in verjetno tudi daleč naokrog. Postala je pravi ponos ne samo župnije, ampak cele škofije.



Naloga: Pomagaj staršem pri hišnih opravilih. Naj naj ti ne bo težko! P. Miha je namreč s trdim delom zgradil najlepšo cerkev v Zambiji. Prižgi tretjo svečko na adventnem venčku.



In on jim je rekel: »Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam.« Mt 21, 27

SVETI JOŽEF

3. adventni teden ...

Za svetega Jožefa smo zagotovo že vsi slišali. Bil je mož Marije, Jezusove matere, sam Jezus pa ga je klical »ata«, čeprav ni bil njegov telesni oče. Vse do svoje smrti je bil podpornik, zaščitnik in vodnik *svete družine*. Velja za vesoljnega zavetnika katoliške Cerkve, njegov god pa obhajamo 19. marca.

Seveda je Jožef tudi preživel Jezusa in Marijo. To pomeni, da je moral pridno delati. Po poklicu je bil tesar, pri delu pa mu je v času mladosti veliko pomagal tudi Jezus. 1. maja zato praznujemo še praznik *Jožefa delavca* – zavetnika delavcev.

In prav na misijonsko postojanko svetega Jožefa v mestu Ndola so leta 1985 premestili p. Miha, kjer ga je čakalo ogromno dela.

Tu p. Miha ni bil več »klasični misijonar«. Nadaljeval je delo, ki ga je že leta 1932 začel italijanski p. Mazzieri. Pa tudi sam ni bil več. Skupaj s p. Ernestom Benkom in laičkima misijonarjema Klementom Paljkom in Brankom Likarjem je pridno pljunil v roke in šel na delo.

Z izjemno pridnostjo je slovenska ekipa misijonarjev v kratkem času poskrbela za pravi razcvet minoritskega misijona sv. Jožefa. Povečali so bolnico, dogradili nove razrede, zgradili srednjo šolo za 750 dijakov, ter šolo za gluhoneme – kot edino tovrstno v celi Zambiji. Vse te šole je na uradni otvoritvi 20. novembra odprl sam predsednik Zambije, g. Chiluba.

Dragi otroci – pravijo, da smo Slovenci pridni, delavni, vztrajni in iznajdljivi. V kolikor je to res, se lahko zlahka poistovetimo s sv. *Jožefom delavcem*. In ravno te vrednote je želel p. Miha vcepiti tudi mladim Zambijcem. Na misijonu so zato imeli kmetijo, pa tudi številne delavnice, vse z namenom, da bi se mladi izučili za različna dela in se vzgajali v duhu marljivosti.

Miha je tako na misijonu sv. Jožefa prišel do pomembnega spoznanja: **»Mladim moramo dati mreže, ne pa rib«**. To pomeni, da je treba za te uboge ljudi poskrbeti, a na način, da si bodo znali sami pomagati in da misijonarji sčasoma ne bodo več potrebni.



Naloga: Bodi priden in marljiv!
Posej božično žito in daruj v hranilnik.



»Janezu niste verjeli, cestninariji in vlačuge pa so mu verjeli.« Mt 21, 32

BEGUNCI

3. adventni teden ...

Leta 1994 je v majhni afriški državi Ruanda divjala huda državljanska vojna. Ruanda je malenkost večja od Slovenije, ima pa kar 6-krat več prebivalcev. Med seboj so se bojevali pripadniki plemen Tutsijev in Hutujcev. V vojni je življenje izgubilo zelo veliko ljudi, predvsem Tutsijev, nad katerimi se je zgodil hud genocid. Ocenjujejo, da je bilo pobitih kar 1 milijon ljudi – za pol Slovenije! Še več ljudi pa je moralo brez vsega čez noč zbežati iz svojih domov. Postali so begunci. Ogromno ljudi je prebežalo tudi v Zambijo, pa čeprav se Ruanda ne nahaja v njeni neposredni bližini.

Kdo bo torej poskrbel za vso to množico ubogih beguncev? Seveda so se vse oči ponovno uprle v p. Miha, v katerem so mnogi videli rešitelja. P. Miha ni bilo potrebno dvakrat reči. Zapustil je njemu tako ljubi misijon sv. Jožefa v Ndoli in se odpravil v glavno mesto Zambije, v Lusako. Tu se je z vsem srcem posvetil beguncem in reševanju njihove težke situacije.

P. Miha je svoje delo z begunci takole komentiral: *»Leta 1994 so begunci prišli prosit – pridi med nas – pomagaj, da ne pomrjemo in ne prodamo svoje vere za skodelice koruzne moke ... Pa so me predstojniki poslali v Lusako, kjer sem praktično skrbel za begunce iz Ruande, ki jih je bilo ogromno. To je bilo izjemno delo – denarja od nikoder, beguncev veliko ...«*

Kako se je torej p. Miha lotil reševanja te zagonetne situacije? V skladu z že slišanim vodilom, da je potrebno ljudem *»dajati mreže in ne rib«*, je takoj organiziral različna izobraževanja in tečaje za učenje jezika ter pripravil delavnice, na katerih so usposabljali ljudi za preprostejša dela, kot je npr. za poklic šivilje, zidarja ... Namen takega načina dela je bil, da bi begunce čim hitreje integrirali, vključili v novo okolje, v katerega so prišli,

da bi lahko skrbeli sami za sebe in ne bi bili odvisni samo od pomoči drugih.

Ta Mihov pristop do begunske problematike se je izkazal za zelo zelo uspešnega. Tako zelo, da so ga posnemali tudi drugi. Njegov model so prevzele in ga nadaljujejo tudi sestre redovnice.

Po malo več kot letu dni uspešnega dela z begunci se je Miha lahko ponovno vrnil na svoj priljubljen misijon k sv. Jožefu.

Naloga: Pogovorite se, kaj pomeni *»dajati mreže in ne rib«*. Zmoli Očenaš, Zdravamarijo in Sveti angel za vse, ki trpijo zaradi vojn, preganjanja in lakote. Pa daruj še nekaj malega v hranilnik.



»Blagor tistemu, ki se ne spotakne nad menoj.« Lk 7, 23

RADIO ICENGELO

3. adventni teden ...

P. Miha je bil od vsega opravljenega dela že precej utrujen. Že dolga leta je bil v Zambiji in odločil se je, da si bo končno vzel `sobotno leto`. To je leto oddiha, duhovnega poglobljanja, spoznavanja novih stvari, lahko tudi študijskih. Izraz `sobotno leto` izhaja iz Svetega pisma, saj je v Stari zavezi dan počitka sobota in ne nedelja. Do tega leta ima redovnik pravico vsakih 7-8 let.

P. Miha je že pakiral kovčke, ko je do njega pristopil krajevni škof v Ndoli in ga zaprosil, če bi lahko postavil radijsko postajo za škofijo Ndola.

A si predstavljate, dragi otroci, da bi nekdo prišel do vas in vam rekel: »Daj, postavi prosim eno radijsko postajo, ki bo pokrivala celo Slovenijo.« Kaj bi mu rekli? Verjetno to:

»Pa ti nisi normalen!« No, v tem primeru je bil p. Miha tisti, ki ni bil `normalen`. 🙄

Ni mu bilo namreč potrebno dvakrat reči. Pa saj že veste – za misijonarja moraš biti malo poseben.

P. Miha je tako brez sobotnega leta in brez počitka začel postavljati novo radijsko postajo. Zelo se je namreč zavedal pomena radia. Radio je videl kot pomembno sredstvo informiranja in ozaveščanja ljudi. Prepričan je bil tudi, da so radio in dru-

gi mediji najboljše sredstvo evangelizacije, še posebej v Afriki, kjer so razdalje velike.

O radiu seveda ni vedel ničesar. A v času, ki ga je že prebil v Zambiji, se je v opravljanju stvari, o katerih ni imel pojma, že dodobra izvežbal. Večkrat je rekel: »Učitelj pa sem izvrstno dober, saj učim tudi to, česar sam ne znam ... 🙄 Bog se usmili te naše grešne duše, ko moraš delati tudi in največkrat to, česar sam ne znaš. Delati pa moraš zaradi tega, ker drugi nočejo, narejeno pa mora biti.«

Še dobro, da se je v času, ko je igral z Minoresi, ukvarjal tudi z elektroniko in ozvočenjem.

Radiu, ki je pričel oddajati svoj program 6. septembra 1995, so dali pomenljivo ime »Icengelo«, kar pomeni luč oz. svetli žarek, ki prinaša veselje in upanje.

Naloga: Kako se imenuje naš osrednji katoliški radio?

Pa še to: misijonarji si morajo upati marsikaj. Njihovo življenje je vedno skok v neznano. To si upajo samo zato, ker trdno verjamejo, da jih Bog spremlja na njihovi poti. Zato vedno, vedno zaupaj v Boga! Z zaupanjem v Boga si bomo upali delati »nemogoče« stvari.



»Vse ljudstvo, ki ga je slišalo, in tudi cestnarji so priznali Božjo pravičnost, kajti dali so se krstiti.« Lk 7, 29

NOVINAR

3. adventni teden ...

Glej ga šmenta, kam ga je misijonska pot zanesla! Kar novinar je postal! Kdo bi si mislil.

Zakaj?

Zaradi vpliva, ki ga imajo mediji na naše življenje.

Kako neizmerno velik vpliv imajo mediji v današnjem svetu, vemo vsi. In ker se je p. Miha tega še predobro zavedal, je poleg radia ustanovil še najmodernejšo tiskarno v Zambiji, v kateri so tiskali tudi dve reviji, katerih urednik je bil kar sam. Večkrat rekel: *»Mediji so lahko preroška sila današnjega časa ... Izkoristiti moramo medije, če hočemo, da kaj dobrega naredimo. Če teh valov, ki nam jih je dal sam Bog, ne bomo uporabili za dobro, jih bodo drugi uporabili za izkoriščanje. Mediji so tisti, ki usmerjajo človeka v slabo ali v dobro smer.«*

Otroci, verjetno ste tudi že slišali za »fake news«, kar po naše pomeni »lažne novice«. Dandanes žal živimo v poplavi teh »fake news«. Če je bilo včasih težko pridobiti kakšno informacijo, danes to sploh ni noben problem, saj imamo internet, kjer je na voljo resnično nešteto spletnih portalov, internetnih strani, raznoraznih forumov, pa Instagram, Twitter, Facebook, pa ne vem, kaj vse bi še lahko našli.

Danes je zato glavni problem **RAZLOČEVANJE** – kako v vsej tej poplavi informacij znati izluščiti resnico. Za to pa se mora človek tudi malo potruditi.

Ne služijo namreč vsi mediji v dobrobit ljudem. Ker imajo mediji velik vpliv na ljudi, se jih zato poslužujejo tudi slabi ljudje, saj lahko ravno preko lažnih in zavajajočih novic dosežejo svoje sebične interese – seveda vedno na račun poštenih, ubogih in preprostih ljudi. Tem ni prav nič mar za preproste domače ljudi in jih lahko izkoriščajo ravno zaradi njihovega neznanja, neinformiranosti in vsakovrstne revščine. Za to neizobraženost, predvsem pa za to, da ljudje niso pravilno informirani, pa mediji poskrbijo ravno preko zavajanja z lažnimi novicami.



Naloga: Nauči se razločevati neumno od koristnega. Tega je po televiziji, še več pa po internetu, ogromno. Ne nasedaj vsehnim stvarem, ki ti pihajo na dušo, niso pa koristne, in so na dolgi rok celo škodljive zate.



»Boazu je Ruta rodila Obéda. Obédu se je rodil Jese. Jeseju se je rodil David, kralj.« Mt 1,5-6

ALTERNATIVA

3. adventni teden ...

P. Miha pa je bil »ALTERNATIVA«.

Hm, kaj pa je to za-ena beseda? 🤔

Alternativa, dragi otroci, pomeni »druga možnost« oz. »druga izbira«. Na področju medijev, kamor je vstopil p. Miha, je alternativa zelo zelo pomembna.

Za medijski svet je namreč bistveno, da je *pluralen* oz. *raznoversten*. To pomeni, da je na voljo več različnih pogledov na svet in na dogajanje okoli nas. Lahko je zelo veliko različnih medijev in nešteto televizijskih kanalov, pa to še ne pomeni, da je medijski svet uravnotežen. Ti mediji lahko samo na malenkostno drugačen način – z zgolj lepotnimi popravki – prikažejo ISTI pogled na določeno stvar. Pa da o »fake news«, o katerih smo brali včeraj, niti ne govorimo. In ker je teh medijev veliko, samo dajejo občutek raznoverstnosti. V bistvu pa raznoverstnosti sploh ni.

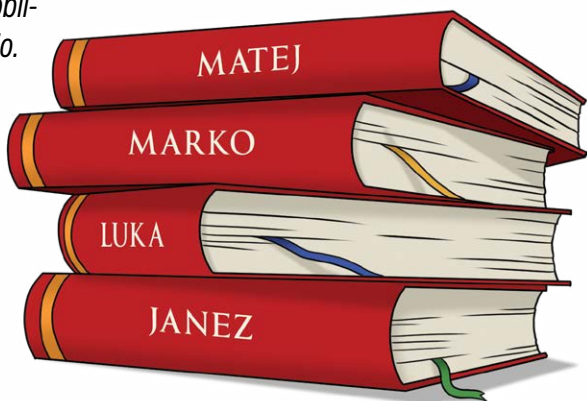
Nujno je torej, da se v medijskem svetu, ki ni pluralen, prikaže tudi drugačen – alternativen, predvsem pa bolj celosten pogled na razmere okoli nas. Po domače povedano – da se pove resnico. Resnica sicer velikokrat res ni prijetna za naša ušesa, a je vedno dobra in koristna. Je osvobajajoča!

In za resnico ter dobrobit preprostega človeka se je p. Miha trudil in boril vse svoje življenje. To je bil njegov boj. V tem je bil podoben nadangelu Mihaelu in sv. Juriju.

P. Miha je zato v novinarskem poklicu videl jasno misijonsko poslanstvo. Nekoč je povedal: »Zato pa smo mi, katoliški mediji, da povemo resnico. Ljudje pravijo, da je tisto, kar povesta radio ali televizija, resnično. Mediji pa, še posebej tisti, ki hočejo voditi v napačno smer, svoje laži, svojo gnilobo zavijejo v celofan in nagovarjajoče oblikujejo, dodajajo še rožice in ljudje jim nasedejo.

Tega mi ne smemo dovoliti, ponuditi moramo neko alternativo, povedati resnico, da se lahko človek sam odloči, kakšno prihodnost hoče imeti ... ali resnico ali lažno prevaro. In sam se bo odločal, kdo laže in kdo govori resnico.«

P. Miha je bil v dno duše prepričan, da mora Cerkev danes v misijonih in povsod po svetu stopiti v ospredje z evangeljskimi ideali. Ob neki priliki je rekel, da »če se bomo kristjani samo zadaj jokali, ne bomo nobena luč!«, nato pa nadaljeval: »Zakaj bi morala Cerkev vedno capljati zadaj ... naj zadaj capljajo njeni nasprotniki.«



Naloga: Zakaj je p. Miha svoj radio poimenoval *Radio Icengelo*? In kaj pomeni biti "božji bojevnik"? Ali to pomeni širiti vero z ognjem mečem, oz. s puško in bombo v rokah? Potrudite se in razmislite!



in

»Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi« Mt 1,24

POŽIG – poskus utišanja resnice

3. adventni teden ...

27. maja 2001 je Radio Icengelo zgorel. A požar ni bil nesrečen slučaj, temveč nameren požig in delo izkušenih požigalcev.

Mogoče se sprašujete: »Pa zakaj bi kdo to storil, saj se je trudil samo za ozaveščanje in dobrobit preprostih ljudi?«

Žal, dragi otroci, je odgovor prisoten že v vašem vprašanju. Požgali so ga ravno zaradi tega, ker se je »trudil za ozaveščanje in dobrobit preprostih ljudi«.

Vem, da je to težko razumeti, a na tem svetu je žal veliko ljudi, ki ne želijo, da bi resnica prišla na plan, in raje ljudem servirajo lažnive in zavajajoče novice oz. kot smo že slišali – »fake news«.

Ravno preko zavajanja, pa tudi uspavanja ljudi z razno-raznimi »mašili«, kot so resničnostni šovi in podobne neumnosti, lahko izkoriščajo ubogega in neukega preprostega človeka, na račun katerega dobro živi veliko bogatih in vplivnih ljudi. Tem »alternativa« oz. »drugo mnenje« ni prav nič všeč.

In eden od načinov, kako utišati alternativo, je, da alternativo preprosto onemogočijo. V primeru radia Icengelo so to storili s podtaknjenim požarom, v katerem so upali, da bo umrl tudi p. Miha, pa jim to k sreči ni uspelo. Dosegli so ravno nasproten učinek. Miha je namreč požig komentiral takole: »Z ognjem nas niso prestrašili, ampak ravno obratno; dali so nam še več moči,

da smo postali bolj slišni in še razširili mrežo oddajnikov«.

In ker je bil p. Miha vesele in hudomušne narave, je povedal še: »Kadar mi najbolj grozijo in rjovejo proti meni, takrat se najbolje počutim, ker vem, da sem jim stopil na rep. Predstavljam glas preprostega, domačega, zatiranega, lačnega, neukega, bolnega človeka. V njihovem imenu se borim proti tistim, ki lažejo in kradejo.«

Radio Icengelo je po samo dveh dneh premora ponovno pričel predvajati svoj alternativni program.

Naloga: Preberi v Svetem pismu celotno šesto poglavje pisma Efežanom, ki ga je apostol Pavel napisal prebivalcem mesta Efez, zlasti vrstice od 10-20 (Ef 6,10-20).

Pa še to: mesto Efez se nahaja v današnji Turčiji. Ali morda veste, kdo je novi nadškof metropolije, v kateri se nahaja to mesto?



»In je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa!« Lk 1,42

MALI »DIGITALNI« MISIJONARJI

4. adventni teden ...

Ja, čudna je ta misijonska pot. Zelo se spreminja. Današnje misijonstvo skorajda ni nič več podobno romantičnemu »klasičnemu misijonstvu«, ki se nam še vedno zarisuje v naših predstavah. Svet se hitro spreminja, a misijonstvo in oznanjevanje evangelija bosta ostala glavna naloga Cerkve vse do »konca sveta« – samo načini se malo spreminjajo.

S sredstvi družbenega omrežja, po domače z mediji, kot so televizija, radio, časopisi, predvsem pa internetom, lahko dosežemo neprimerno širšo množico ljudi, kot bi jo sicer. Bliskovit razvoj tehnologije nam to omogoča.

To, dragi otroci, je tudi velika priložnost. Pomeni, da lahko širšo množico ljudi dosežete tudi vi in ste na nek način tudi vi misijonarji. Spomnimo se samo mladeniča Carla Acutisa, ki ga je papež Francišek pred dobrim letom razglasil za blaženega. Tisti, ki ste obiskovali letošnji

oratorij, ste se o njem verjetno že malo pobliže seznanili. Kljub mladosti je že obvladal računalniško programiranje, znal je postavljati spletne strani in montirati vide-e. Vse to pa je počel samo zato, da bi s pomočjo računalnika in interneta širil evangelij. Izredno so ga zanimali evharistični čudeži in je o njih naredil tudi spletno stran ter razstavo. Vsak dan je obiskoval sveto mašo in tudi sveto obhajilo je dnevno prejemal.

Kljub vsej navidezni vsemogočnosti, pa tehnologija ne more nadomestiti živega stika.

Tudi svete maše, ki smo jih v času zapore javnega življenja lahko spremljali le preko televizije ali interneta, niso isto, kot če bi bili dejansko v cerkvi pri sveti maši. Za vzor si lahko vzamete kar vašega vrstnika Carla Acutisa, ki je res zelo veliko časa preživel za

računalnikom, a se je od njega znal tudi odmakniti in se odpraviti k maši. Tam je Jezusa resnično (in ne po telefonu ali računalniku 😊) prejemal v presvetem obhajilu.

Naloga: Danes je zadnja adventna nedelja. Prižgi četrto svečko na adventnem venčku.

V kolikor imaš svoj spletni profil, objavi kakšno lepo stvar, lahko tudi samo kakšno lepo fotografijo. Lahko tudi komu pošlješ SMS ali MMS s kratko, a lepo vsebino ali pa reci komu lepo besedo – bo ravno tako v redu, če ne še bolj.

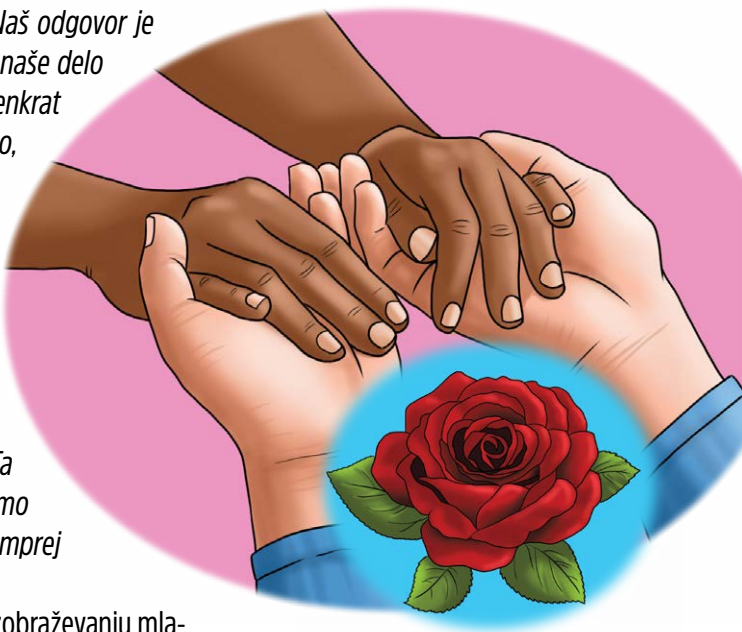


Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu«. Lk 1,30

LEPA RDEČA ROŽA

4. adventni teden ...

Zakaj sploh misijonariti? Velikokrat se namreč ves trud zdi zaman. A p. Miha je poznal odgovor: »Naš odgovor je – mi kažemo pot! Tudi če bo morda vse naše delo prešlo v pepel, bo iz njega prav gotovo enkrat zrasla ena bilka. Simbol tega je, recimo, dogajanje v naravi. Ko oktobra pri nas sonce vse požge, je čisto črno. Pet, šest mesecev ni niti kaplje dežja ... potem pa na tem ogromnem pogorišču vzklije lepa rdeča roža, ki je roža upanja. Tako lep cvet pride iz tiste požgane in zbite zemlje – v njej ni nič življenja, bi rekel, a notri je življenje, in to novo življenje. Ta `lepa` roža bo potem njihova ... Zato smo mi zdaj tu, da pomagamo roži, da bo čimprej vzkliła ...«



P. Miha je prihodnost Afrike videl v izobraževanju mladih. Neštetokrat je ponovil: »Tem ljudem ne dajemo le rib, ampak jih učimo ribariti – a za ribarjenje rabiš mrežo ... Mreža pa je izobrazba.« Miha je vedel, da če hočemo ljudem resnično pomagati, je najpomembneje, da se jim pripravi trden temelj, na podlagi katerega si bodo lahko pričeli **sami pomagati**. To je pravo misijonsko delo!

Potrebno je pomagati, a predvsem v smeri, da neprestane pomoči (npr. v obliki hrane, zdravil in oblačil) ne bodo več potrebovali – da bodo postali odgovorni, samostojni in nam enakovredni ljudje. Nič več drugorazredni »ubogi črnčki«. In ne samo to, kot odgovorni ljudje in zreli kristjani bodo lahko **tudi oni pomagali drugim in oznanjevali evangelij Jezusa Kristusa**.

Bistvo misijonske dejavnosti Cerkve, je ravno v tem, da se mlada Cerkev v misijonskih deželah postavi na lastne noge in da tamkajšnji ljudje tudi sami pričnejo z misijonsko dejavnostjo.

Veste otroci, vsak človek, ki sprejme krst, postane kristjan, s tem pa tudi MISIJONAR.

Naloga: reši enačbi:

- KRISTJAN = _____
- _____ = KRISTJAN

Daruj v hranilnik še kaj za otroke v misijonih.



»In je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa!« Lk 1,42

BOTRSTVO

4. adventni teden ...

P. Miha se je domislil edinstvenega načina, kako učinkovito, predvsem pa dolgoročno pomagati revnim otrokom v Zambiji in razvoju Zambije nasploh. V skladu z že slišanim vodilo, da je potrebno ljudem »dajati mreže in ne rib«, je pričel s projektom »Botrstvo«.

Najbolje bo, da zato na tem mestu prisluhnemo besedam ge. Saše Sever Žuntar, ki je v Misijonskem središču Slovenije zadolžena za projekt Botrstvo:

»P. Miha nam je pokazal pot in način, kako lahko dolgoročno pomagamo revnim otrokom do boljšega jutri: da jim pomagamo do izobrazbe. Pred več kot 20 leti smo

v Misijonskem središču Slovenije na njegovo pobudo organizirano začeli s projektom Botrstvo, ki se je iz Zambije razširil še na 18 drugih misijonov po svetu. Njegova skrb za otroke in njihovo prihodnost se zdaj nadaljuje po mnogih slovenskih botrih, ki pomagajo pri šolanju revnih otrok tako v Zambiji kot tudi drugje po svetu. P. Miha je vedno poudarjal, da se bodo domačini izvili iz začaranega kroga revščine le tako, da se bodo izobrazili, prišli do zaposlitve in se tako postavili na lastne noge. Ker morajo v Zambiji otroci za vstop v šolo plačati šolnino, šolsko uniformo in potrebščine, je to za večino družin strošek, ki si ga ne morejo privoščiti. Če družina nima sredstev niti za nakup osnovne hrane za preživetje, šolanje za otroke postane nedosegljive sanje. In tu

je na pobudo p. Miha priskočilo na pomoč mnogo slovenskih dobrotnikov. Do sedaj smo s pomočjo botrov pri šolanju v Zambiji pomagali skoraj 3.000 otrokom. Prav gotovo se mu smeji v nebesih, saj je prav o tem sanjal. Njegove sanje pa se niso ustavile le v Zambiji. Botrstvo se je v teh 20 letih razširilo na ves svet. Trenutno projekt Botrstvo izvajamo v 12 misijonih. Samo z individualnim botrstvom smo v teh letih pomagali več kot 9.000 otrokom, da so sedli v šolske klopi, tudi bogoslovcem, še mnogo večje pa je število tistih, ki jim pomagamo s skupinskim botrstvom. Naj p. Miha vse še naprej priporoča pri dobrem Bogu, da bomo za čim več revnih otrok lahko skupaj naredili lepši jutri.«



Naloga: Spodbudi starše, da pristopite k projektu Botrstvo. Ti pa daruj nekaj malega v hranilnik ... Zmoli še Očenaš, Zdravamarijo in Slava Očetu za revne otroke v misijonih. In priden bodi – uči se. To je tvoja prihodnost.



»Kajti velike reči mi je storil Mogočni in njegovo ime je sveto.« Lk 1,49

ZAKAJ POMAGATI?

4. adventni teden ...

»Slovenci, nadaljujte ... Ko boste pregledovali svoje življenje, boste videli, da so semena vaše dobrote v Zambiji padla na rodovitna tla in že sedaj rojevajo stotere in tisočere sadove. Sčasoma vam tukajšnji ljudje morda ne bodo več izkazovali hvaležnosti, a sami boste videli, da niste delali za nekoga drugega, ampak ste delali `zase`, za to, kar ste `morali` narediti. Sv. Pavel pravi – ker moram ljubiti ...« – Tako p. Miha o tem, zakaj moramo pomagati.

Kako lepo je, dragi otroci, če lahko pomagamo. Bodimo hvaležni za to. Mnogi ljudje po vsem svetu ne morejo pomagati, ker nimajo niti za lastno preživetje. Poleg tega nikoli ne moremo vedeti, kdaj bomo morebiti mi tisti, ki bomo pomoči potrebni. Prav nič na tem svetu ni samoumevno! Tudi blagostanje, ki ga trenutno uživa večina ljudi v naši lepi domovini, ne.

Zato pomagajmo! Imeti moramo ljubeče in sočutno srce.



Da lahko pomagamo, je v bistvu poseben dar. Je neizmerna milost, saj s tem, ko pomagamo drugim, v bistvu pomagamo samemu sebi. Jezus namreč prebiva v najbolj ubogih ljudeh. Sam Jezus je rekel: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40).

To se verjetno sliši zelo čudno, saj je Jezus vendar vsemogočni Bog in se mu ni potrebno ponižati na raven nepomembnih `ubogih par`. Zakaj torej to vseeno počne?

Samo zato, ker hrepeni po naši ljubezni in si neizmerno želi, da bi vsi prišli v nebesa. V nebesa pa bomo prišli samo po ljubezni, ki jo bomo izkazali v življenju na tem svetu. Mogoče tudi zato Bog dopušča trpljenje, lakoto, vojno ... in vse hudo, da bi v nas, ki živimo v miru in blagostanju, omehčal otrdelo srce in prebudil sočutje in ljubezen.

Bodimo torej hvaležni, da lahko pomagamo. To je naša vstopnica za nebesa! Sojeni bomo namreč samo po delih ljubezni.

Naloga: Preberi v 25. poglavju Matejevega evangelija vrstice 31-46 (Mt 25,31-46)



»Kaj neki bo ta otrok? Gospodova roka je bila namreč z njim.« Lk 1,66

NOVA EVANGELIZACIJA

4. adventni teden ...

P. Miha je bil misijonar veselja, upanja in širokega pogleda. Najbolj so ga jezile malenkosti, zapečkarstvo, ozki pogledi in zaprtost vase. Med svojimi večkratnimi obiski domovine, kamor se je vedno vračal z različnimi zambijskimi glasbenimi skupinami, je že opažal, da stanje slovenskega človeka ni več tako odprto in velikodušno, kot je bilo še za časa, ko se je odpravljal v misijone. Nekoč je dejal: *»Slovenija že stoletja pošilja misijonarje v svet. Morda ne bi bilo slabo, da ta misijonski svet z `neko duhovno obnovo` prinese tudi nazaj v Slovenijo«.*

Dragi otroci, v prejšnjih zgodbicah smo že slišali, da so tudi misijonske Cerkve poklicane, da same pričnejo z misijonskim delom. Res je, da so to ubožne cerkve in ne morejo veliko darovati. A sam papež Frančišek je rekel: *»Nihče ni tako ubog, da ne bi mogel dati nekaj od tega, kar ima, še prej pa to, kar je.«* In tem Cerkvam ne manjka veselja do življenja. Imajo to, kar nam in naši zahodni družbi primanjkuje – VESELJE in iskrice v očeh.

V tem duhu je p. Miha povedal: *»Hvaležen sem Slovencem, ki prek mene izkazuje dobroto mladim Zambijcem, in hvaležen sem Zambijcem, ki so me sprejeli medse in radi pridejo z menoj ter podelijo afriško veselje, razigranost, pa tudi tegobe in nevarnosti, s katerimi se soočajo vsak dan. Vodilo, ki nam vedno kaže pravo smer, pa naj bo videti še tako brezupno, je skrbna ljubezen do mladih.«*

S svojimi zambijskimi glasbenimi skupinami se je udeležil tudi Marijafestov – pevskih festivalov na Ptujskih Gori. Med poslušalci so vedno poželi val navdušenja. Pater Janez Šamperl, avtor nove knjige o p. Mihi Drevenšku, je zapisal: *»Miha je povsod prinašal novo navdušenje, novo miselnost, povsod iskal nove načine oznanjevanja evangelija. Kjer je bil in kjer je deloval, je evangelij, misijonarstvo zaživel sam in začelo se je dogajati okolje. Saj nova evangelizacija ni oznanjevanje nekega novega evangelija, ampak je prinašanje veselega oznanila na nov način, ki na znotraj spreminja in prenavlja človeštvo.«*

Naloga: Pred 31. leti smo se na današnji dan Slovenci odločili, da hočemo živeti v svoji državi. Zato bodi ponosen na svoje korenine. Naši predniki so nam posredovali vero, na kateri temelji celotna naša kultura. Kdor se ne zaveda svojih korenin, nima prihodnosti! Zato ostani zvest Bogu in domovini.



»Da razsvetli vse, ki sedijo v temi in smrtni senci, in naravna naše noge na pot miru.« Lk 1,79

BAMBO

4. adventni teden ...

P. Miha je sprevidel, da če želiš, da te ljudje resnično sprejmejo za svojega, jih moraš najprej imeti resnično rad, pa če ga še tako `biksajo` in ti `kravžljajo živce`. *Otroci, mar ni res, da tudi vi kdaj kravžljate živce svojim staršem 😊 in so zato kdaj tudi hudi na vas 😡, pa vas imajo vseeno neizmerno radi 😊?*

No, prvo znamenje tega, da imaš ljudi rad, pa je, da jih poskušaš razumeti. To med drugim pomeni tudi to, da se naučiš njihovega jezika, spoštuješ njihovo kulturo, njihove običaje, predvsem pa, da jih sprejmeš takšne, kakršni v resnici so. In p. Miha je to uspelo v taki meri, da se je skorajda poistovetil z njimi in je postal kar **»črnc v beli koži«**.

Večkrat je rekel: *»Grem v misijone, da bom tam živel«*. To ni pomenilo, da je šel tja `furat turista` ali kakega finega gospoda in da bi mu stregli od `spredaj in zadaj`. Ravno nasprotno! Miha se je ves posvetil in daroval afriškemu človeku. Z njimi je delil srečo in nesrečo, veselje in žalost, lepe in težke trenutke. Bil je z njimi! Z njimi je živel, pri njih je umrl, pri njih je tudi pokopan. Zato so ga tudi klicali **»BAM-BO«**, kar pomeni oče. V celoti se je predal tem ljudem. Njegova miloščina Zambijcem je bil kar on sam.

Dragi otroci, ne moremo vedeti, kolikim ljudem je p. Miha z darovanjem svojega življenja za druge pomagal in koliko ljudi je zaradi njega sprejelo vero v Jezusa Kristusa. To ve samo vsemo-gočni Bog.

Tudi mi, ko nekaj damo – pa naj bo še ne vem kakšna malenkost – moramo dati z iskrenim srcem. To pomeni, da nismo zgolj `dali`, ampak smo `darovali`. Darovanje namreč vedno vključuje žrtvovanje, saj se moramo nečemu odreči. In to je izraz ljubezni. Ljubezen pa nikoli ne mine. Zato dar, ki smo ga dali z iskrenim srcem, ostane za vedno. Je namreč zapisan v nebesih.



Naloga: Preberi v Svetem pismu prigodo o ubogi vdovi in njenem daru dveh novčičev. V Svetem pismu o njej pišeta kar dva evangelista in sicer Marko v vrsticah 38-44 12. poglavja (Mr 12,38-44) ter Luka v vrsticah 1-4 21. poglavja (Lk 21,1-4). Izberi enega od njiju. Daruj kaj malega v hranilnik.



»Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Bog, ki biva v Očetovem naročju, on je razložil.« Jn 1,18

POJDI IN POPRAVI MOJO CERKEV

4. adventni teden ...

Sv. Frančišek, redovni ustanovitelj Manjših bratov oz. Fratres minores, katerim je pripadal tudi p. Miha, je nekega dne, ko je molil v napol razpadli in podrti cerkvi sv. Damijana, zaslišal besede: „*Frančišek, ali ne vidiš, da se moja hiša podira? Pojdi in jo popravi!*“ Frančišek je te besede razumel dobesedno in je začel popravljati cerkev. Popravil je tudi cerkev sv. Marije Angelske, v kateri je večkrat molil in tam spoznal, da ga Bog pošilja popravljat živo Božjo hišo – Cerkev iz ljudi – ki je v tistem času versko razpadala. (Wikipedia)

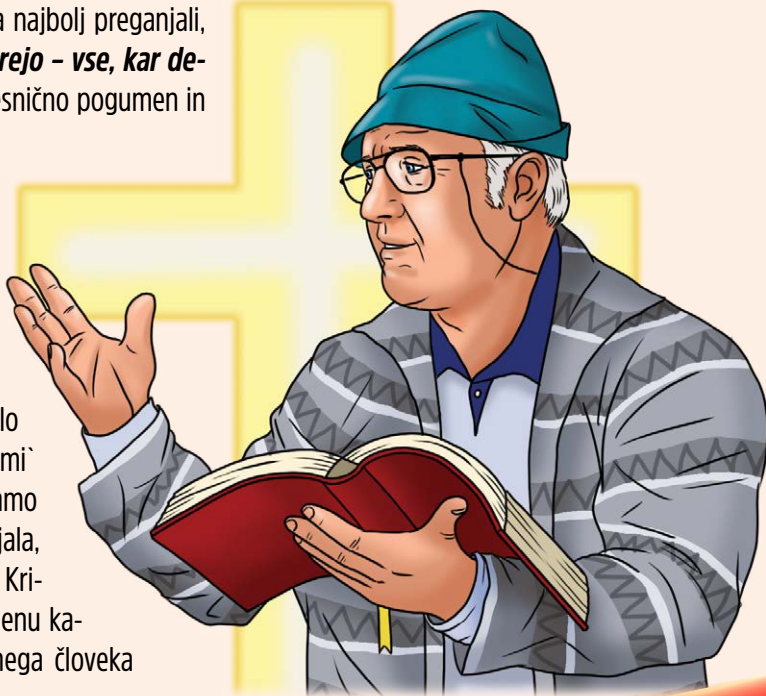
Tako je tudi p. Miha na začetku svojega misijonskega delovanja ogromno gradil. V Chifubuju je zgradil najlepšo cerkev v Zambiji, nato pa je v župniji sv. Jožefa zgradil še semenišče za bogoslovce, srednjo šolo in šolo za gluhoneme, bolnišnico, itd.

A tudi on je, podobno kot sv. Frančišek, spoznal, da je treba v Cerkvi poleg stavb in cerkva »zidati« predvsem živo občestvo.

Kako je to počel, smo izvedeli v našem Adventnem koledarju – ves se je posvetil oznanjevanju evangelija. Posluževal se je vseh tehničnih pripomočkov, ki so bili takrat na voljo – da bi se le božja beseda čim bolj razširila in dosegla čim več ljudi. Ustanovil je Radio Icengelo, pa najmodernejšo tiskarno v Zambiji. Temu primerno je tudi opravljal novinarsko delo – bil je radijski voditelj in urednik kar dveh revij. Veliko je ozaveščal, bil velik kritik koruptivnih oblasti, ki so izkoriščali uboge preproste ljudi. Ti so ga hoteli utišati, mu zato večkrat grozili. In ker ni nič pomagalo, so ga poskušali celo ubiti. *Se še spomnite, kako so požgali Radio Icengelo?*

A Miha se ni prav nič bal. Bal se je samo Boga. Ko so ga nasprotniki evangelija najbolj preganjali, je celo vzklikal: **»Kaj mi pa morejo – vse, kar delam, delam za Boga!«** Bil je resnično pogumen in brez dlake na jeziku.

Vedno je bil v službi Resnice. Ni mogel biti tiho! Bil je točno tak, kakršna sta bila Jezusova učenca Peter in Janez. Že v uvodu Adventnega koledarja smo namreč prebrali, da sta se Peter in Janez morala celo zagovarjati pred »pomembnimi« judovskimi duhovniki. In to samo zato, ker sta v templju oznanjala, da je odrešitev samo v Jezusu Kristusu (prim. Apd 3,11-26), v imenu katerega sta tudi ozdravila hromega človeka



(prim. Apd 3,1-10). A ker so ti `pomembneži` mislili, da so bolj pomembni od samega Jezusa, so jima »zapovedali, da nikakor ne smeta več govoriti in učiti v Jezusovem imenu« (Apd 4,18b). Pomislite, da Peter in Janez ne bi govorila ljudem o edini pot zveličanja!?

Verjetno sta si mislila: »Hm, to pa ne bo šlo.« 😞

Pogumno sta jim odgovorila: »Presodite, kaj je bolj pravično pred Bogom: poslušati vas ali Boga« (Apd, 4,19b). Nato pa še: »**Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala**« (Apd 4,20).

Ta zadnji stavek si je papež Frančišek izbral za geslo letošnje Misijonske nedelje. Veselje nad tem, da smo v Jezusu Kristusu odrešeni vsi, ki Jezusa sprejmemo v svoje srce, kristjani ne moremo zadržati zase. Izžarevati in oznanjati ga moramo vsem ljudem okoli nas.

In to, dragi otroci, da bi bili tudi mi veseli kristjani, da bi izžarevali veselje, naj bo vaša naloga na današnji božični dan. Pa ne samo za današnji dan. Vedno bodite veseli!

Kristus, ki nas ima neskončno rad, je namreč prišel med nas in bo z nami vedno ostal!

AKCIJA »OTROCI ZA OTROKE«

V okviru akcije »Otroci za otroke«, ki je del svetovne otroške akcije »Children helping children«, Misijonsko središče Slovenije že vrsto let izdaja Adventni koledar. Izkupiček, ki ste ga zbrali v okviru te akcije, bo namenjen otrokom v misijonskih deželah.

KAM Z DAROVI?

Zbrane darove v misijonskem hranilniku, ki ga najdete na sredini Adventnega koledarja, lahko oddate svojemu župniku ali pa storite tako, kot ste se dogovorili v župniji. Zelo lepo bi bilo, če bi svoje darove položili k jasicam v cerkvi. S tem bi tudi drugim ljudem v župniji pokazali solidarnost z otroki v misijonskih deželah, ki trpijo zaradi pomanjkanja.

Lahko pa zbrani znesek vaši starši nakažejo na račun, ki je napisan na zadnji strani tega Adventnega koledarja.



Otroci, hvala vam za vaš dar. Zelo smo ga veseli. Upam, da ste veseli tudi vi, saj je Jezus sam rekel: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40). S tem, ko darujete v hranilnik, pomagajte otrokom, ki živijo v pomanjkanju. Pomislite, pomagajte samemu Jezusu! Jezus namreč hoče, da mu pomagamo. Hoče, da smo njegovi prijatelji in sodelavci. Z Jezusom pa sodelujemo samo z ljubeznijo, v ljubezni in po ljubezni. In darovanje je vedno odraz ljubezni. Veselite se otroci, kajti tudi Jezus se veseli vašega daru.

Zakaj se veseli?

Zato, ker ste opravili delo ljubezni, ljubezen pa je vaša vstopnica v nebesa.

V lanskem letu ste otroci iz vse Slovenije zbrali skupno kar **65.845,09 €**. Pomagali ste številnim otrokom v Afriki:

■ **NIGER** 38.742,23 €

■ **GVINEJA BISSAU** 26.102,86 €

HVALA VAM

Daleč naprej je tekel

P. MIHA DREVENŠEK

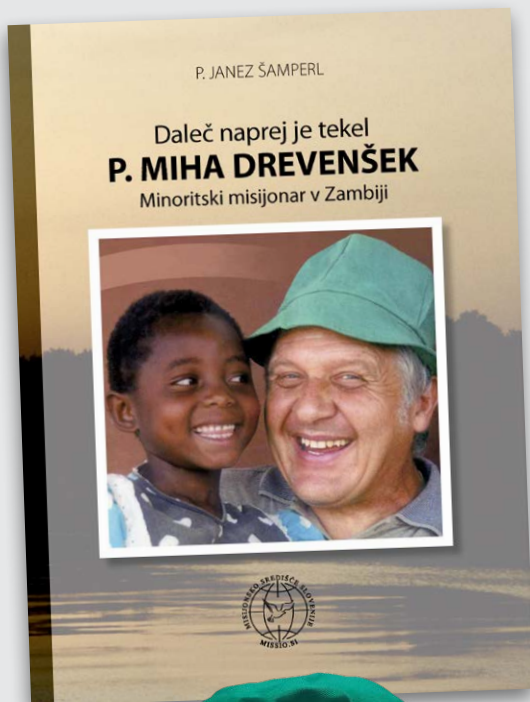
Minoritski misijonar v Zambiji

Ob 10-letnici smrti misijonarja p. Miha Drevenška je Misijonsko središče Slovenije izdalo novo knjigo o njem. Avtor knjige je p. Janez Šamperl, Mihov redovni sobrat, ki je kmalu po njegovi smrti že napisal drobno knjigo njemu v spomin (Črnc v beli koži, Ptujška Gora, 2013). Njegova nova knjiga o misijonarju »ni samo obujanje spominov, pač pa izraz globoke hvaležnosti p. Mihi za njegovo življenje, duhovniški poklic in misijonsko delo. S tem pisanjem nam pisec želi vsem povedati, da je prihodnost Cerkve in krščanstva v pričevanju za Kristusa in oznanjevanju evangelija; kajti to je bila temeljna smernica življenja p. Miha Drevenška,« je v spremni besedi zapisal p. Martin Kmetec, izmirski nadškof metropolit.

Knjiga na 144 straneh je trdo vezana in opremljena z večinoma novimi, manj znanimi fotografijami.

Dobite jo v katoliških knjigarnah ali pa pokličite v Misijonsko središče Slovenije, kjer lahko dobite tudi Mihov klobuček.

Priporočen dar znaša 14 €, za klobuček pa 5€, izkupiček je namenjen potrebam naših misijonarjev.



POVABILO H KOLEDOVANJU – TRIKRALJEVSKA AKCIJA

»Naše veselje za srečo drugih«



Dragi otroci,
adventni čas, čas priprave na rojstvo našega odrešenika Jezusa Kristusa je končan. Sedaj je nastopil božični čas, čas veselja! Jezus je prišel med nas! Aleluja!

Pa to moramo povedati tudi drugim! Ha, če sta apostola Peter in Janez rekla: **»Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala«** (Apd 4,20), tudi mi ne bomo tiho in sedeli križem rok. Gremo v akcijo! Pa še krasno priložnost imamo, da se s koledniki podamo od hiše do hiše in razglašamo veselo novico, da se je približalo nebeško kraljestvo. Hura!

Kaj vse pa bomo počeli?

Prinašali bomo veselje! Veliko ljudi je osamljenih in si želi družbe. Njih bomo obiskali! Zapeli jim bomo kakšno koledniško pesem in jim povedali, da niso sami, ampak je sam Jezus Bog in naš Odrešenik prišel med nas, ker si želi biti z nami zdaj in vekomaj. Voščili jim bomo praznike ter srečno novo leto in jim prinesli koledniški blagoslov. Pa poprosili jih bomo če lahko kaj darujejo za naše misijonarje. Številni naši misijonarji se namreč nesebično žrtvujejo za uboge ljudi po misijonih.

Na pot se bomo podali že takoj naslednji dan po Božiču, koledovali pa bomo vse do praznika Svetih treh kraljev, 6. januarja.



Za koledovanje se moramo najprej prijaviti svojemu katehistu, katehistinji ali župniku. V mesecu januarju pa bomo nato vsi koledniki povabljeni na škofijsko srečanje kolednikov.

Dosedanje Trikraljevske akcije so z žrtvovanjem in ljubeznijo otrok iz cele Slovenije, ki so zbrali pogum in se podali na pot, prinesle rešitev mnogim ljudem v misijonskih deželah. Geslo te akcije se namreč glasi: **»Naše veselje za srečo drugih«**.

Otroci, a veste kaj je najboljša reklama za krščanstvo? Ne? Najboljša reklama za krščanstvo je

VESEL KRISTJAN.



Misijonsko središče Slovenije

Kristanova 1, 1000 Ljubljana

tel.: 01 300 59 50

missio@rkc.si, www.missio.si

TRR: SI56 0201 4005 1368 933

namen: adventna akcija

sklic: SI00 249400

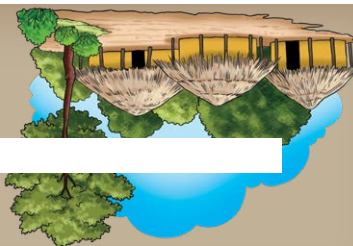
Odgovarja: **Matjaž Križnar**; avtor: **Luka Biščak** (zgodbe povzete po knjigi p. Janeza Šamperla »Črnec v beli koži«); ilustracije: **Juan Emilio Juvancič**; grafična priprava: **Jože Šenk**, Salve, d.o.o. Ljubljana; lektoriranje: **Jelka Čeligoj**; tisk: Para d.o.o., Ljubljana



LEPILO

ŠKATLICO - ŠPAROVČEK
IZREŽI PO MODRI ČRTI
IN ZAPOGNI PO PREDLOGI
NA ZADNJI STRANI

Bog povrni!



HVALA
ZA VAŠ DAR



LEPILO



MISIJSKO SREDIŠČE
SLOVENIJE

Kristanova 1
1000 Ljubljana

missio@rkc.si
www.missio.si



Adventna
akcija

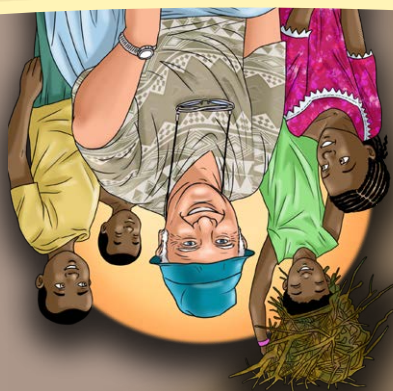
OTROCI ZA OTROKE



salve

Vsak večer si vzemite nekaj minut. Prizgite **svečko** na adventnem venčku. Naredite **krž** in skupaj **preberite** vsebino Misijonskega adventnega koledarja za tisti dan: svetopisemski odlomek in zgodbo. Nato se spomnite lačnih otrok po svetu. Zmolite zanje eno **zdravamarjo** in v hranilnik **vrzite svoj dar**. Naj bo pri domačih jaslicah, na vidnem mestu, da bodo tudi drugi kaj dodali. Ob božiču boste ta hranilnik odnesli v cerkev k jaslicam (v dogovoru z župnikom ali katehisti) kot vaš dar Jezusu za uboge brate in sestre po svetu.

P. MIHA
DREVENŠEK
misijonar
veselja



OTROCI ZA OTROKE

LEPILO

LEPILO

IZREŽI ODPRTINO

ŠKATLICA v katero zbiraš darove.

NAVODILO ZA SESTAVO ŠKATLICE:

- Odreži vse bele dele papirja (lahko tudi po modri črti spredaj) in naredi zarez.
- Z olfa nožem izreži »odprtino«.
- Naredi zgibe po prekinjenih črticah, da dobiš škatlico kot na risbi spodaj.
- Na označenih mestih nanesi lepilo (na stranska zavihka in na sprednji strani na zgornje tri zavihke). Pobarvani so z poševnimi črtami.
- Zlepi stranske ploskve in nato še pokrov z odprtino.

LEPILO

LEPILO

**PRIDNO ZBRAJAJ ZA OTROKE V MISIJONSKIH DEŽELAH –
SVOJ DAR ODDAJ V CERKVI. HVALA!**

Vrstni red zlaganja

